

MAGGIE STIEFVATER

HAVRANÍ
CHLAPCI

HAVRANÍ CYKLUS I.

HAVRANÍ
CHLAPCI

HAVRANÍ CYKLUS:

I.
HAVRANÍ
CHLAPCI

II.
ZLODEJI
SNOV

MAGGIE
STIEFVATER

HAVRANÍ
CHLAPCI

slovaart

Pre Brennu, ktorá je skvelý detektív.

Copyright © 2012 Maggie Stiefvater

Translation © Gabriela Patkolová 2016

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2512-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Maggie Stiefvater – The Raven Cycle, Book 1: Raven Boys,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc, New York 2012,

preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Dana Brezňanová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*„Dlho som sa do tmy díval, v sluchách burácal mi príval
prapodivných pochyb, predstáv – stál som ako v polosne...“*

EDGAR ALLAN POE

*„Ten, kto sníva, vidí správnu cestu iba za mesačného svitu
a jeho prekliatím je, že víta svitanie skôr ako zvyšok sveta.“*

OSCAR WILDE

PROLÓG

Blue Sargentová už dávno prestala počítať, koľkokrát počula, že jedného dňa zabije svoju pravú lásku.

Jej rodina sa živila predpovedaním budúcnosti. Ich veštby však nezachádzali do detailov. Zneli skôr ako: *Dnes vás postretne veľké nešťastie. Môže to nejako súvisieť s číslom šesť. Alebo: Peniaze sa blížia. Stačí iba vystrieť ruku. Alebo: Čaká vás dôležité rozhodnutie, ktorému sa nevyhnete.*

Ľuďom, čo navštevovali malý fialovomodrý domček na Fox Way 300, neprekážali nejasné veštby. Brali to ako hru, výzvu. Bavilo ich striehnuť na ten daný okamih, keď sa veštba vyplní. Keď o dve hodiny vrazil do klientovho auta minibus so šiestimi pasažiermi, mohol si spokojne vydýchnuť, že všetko je, ako má byť. Keď ich klientke ponúkol sused, že odkúpi jej starú kosačku na trávu, ak potrebuje peniaze, hneď si spomenula na prísľub, že peniaze sa blížia, a predala ju s pocitom, akoby tento obchod požehnal samotný vesmír. Alebo keď ďalší klient počul svoju ženu povedať: *Tomuto rozhodnutiu sa nevyhneme*, jasne si vybavil, ako tie isté slová zazneli z úst Maury Sargentovej nad rozloženými tarotovými kartami, a okamžite konal.

Ibaže nepresná povaha veštieb im uberala na moci. Pokojne mohli byť chápané ako zhody náhod. Úsmevné, ako keď na parkovisku pred supermarketom narazíte na starého priateľa spomenutého vo veštbe. Zimomravé, keď sa na účte za energie zjaví číslo sedemnášť. Ohromujúce, keď si

uvedomíte, že ani poznanie budúcnosti nijako neovplyvnilo to, ako žijete v prítomnosti. Bola v nich pravda, ale nie celá pravda.

„Musím vás upozorniť,“ hovorila Maura novým klientom, „že moja veštba bude presná, ale nie úplne konkrétna.“

Takto to bolo jednoduchšie.

Blue však počúvala niečo iné. Znovu a znovu jej čítali z dlane, ťahala karty z balíčkov so zamatovými hranami, ktoré jej vykladali na chlpatý koberec v obývačke ich rodinných priateľov. Palcami jej tlačili na neviditeľné mystické tretie oko, ktoré má vraj každý medzi obočím. Hádzali runové kocky, vykladali sny, veštli z čajových lístkov a organizovali seansy.

Všetky ženy vždy dospeli k rovnakému záveru – priamočiaremu a nepochopiteľne konkrétnemu. Zhodli sa, v nespočetných jasnozrivých jazykoch, na jednom:

Ak Blue pobožká svoju pravú lásku, dotýčny zomrie.

Blue si nad tým dlho lámala hlavu. Varovanie bolo konkrétne, o tom nebolo pochyb, ale pripadalo jej ako z rozprávky. Nedozvedela sa z neho, ako jej pravá láska zomrie. Nespomínalo sa v ňom, ako dlho po bozku bude ešte žiť. Musí ísť o bozku na pery? Bol by cudný, letmý dotyk pier na jeho dlani rovnako smrtiaci?

Do svojich jedenástich bola Blue presvedčená, že ochorie na niečo nákazlivé. Jediným dotykom pier uvrhne aj svoju hypotetickú spriaznenú dušu do vopred prehratého zápasu s chorobou, ktorú nedokáže vyliečiť ani moderná medicína. Keď mala trinásť, rozhodla sa, že smrť mu privodí žiarlivosť – v okamihu ich prvého bozku sa tam zjaví jej bývalý frajer so zlomeným srdcom a zbraňou.

Keď Blue dovŕšila pätnásť, došla k záveru, že tarotové karty sú len obyčajné hracie karty a že vízie jej matky a ostatných jasnovidiakov majú na svedomí skôr miešané drinky než nadpozemské sily. Na ich veštbe preto nezáleží.

V hĺbke duše však vedela svoje. Predpovede, ktoré vychádzali z Fox Way 300, boli neurčité, ale jednoznačne pravdivé. Jej matke sa prisnilo, že v prvý školský deň si Blue zlomí zápästie. Jej teta Jimi odhadla výšku Mauriných daní s odchýlkou desať dolárov. Jej staršia sesternica Orla si hmkala svoju obľúbenú pesničku pár minút predtým, ako ju zahrali v rádiu.

Nikto u nich doma nikdy nespochybnil to, že Blue je súdené usmrtiť svoju pravú lásku bozkom. No žili s touto hrozbou tak dlho, až stratila na sile. Predstaviť si šesťročnú Blue zamilovanú po uši bolo pritiahnuté za vlasy.

Keď mala Blue šesťnásť, zaumienila si, že sa nikdy nezamiluje, takže to bolo vlastne jedno.

Lenže toto jej rozhodnutie sa otriaslo v základoch, keď do Henrietty, ich mestečka, zavítala matkina nevlastná sestra Neeve. Neeve sa preslávila tým, že otvorene praktizovala to, čo jej mama robila v ústraní. Maura veštila ľuďom z Henrietty a okolitého údolia doma v obývačke. Naopak, Neeve veštila ľuďom v televízii o piatej nadržanom. Mala vlastnú webovú stránku so starými rozostrenými fotografiami, z ktorých pohľadom hypnotizovala čitateľov. Jej meno niesli aj štyri knihy o nadprirodzene.

Blue sa s ňou ešte nikdy nestretla, takže svoju nevlastnú tetu poznala skôr z Googlu ako z osobných stretnutí. Nepoznala ani dôvod jej návštevy, ale jej blížiaci sa príchod vyprovokoval časté sprisahanecké šuškanie medzi Maurou a jej dvoma najlepšimi priateľkami Persephone a Callou. Len čo Blue vošla do miestnosti, zmĺkli a tvárili sa, že popijajú kávu, alebo iba nervózne ťukali perom do stola. Až na tieto detaily ju návšteva Neeve nijako nezaujímalá; veď čo bola jedna žena v dome navyše, kde ich tam žilo už toľko?

Neeve sa zjavila v jeden jarný večer, keď sa pretiahnuté tieňe hôr na západe zdali ešte dlhšie ako zvyčajne. Keď ju Blue uvidela na prahu, mala dojem, že je to nejaká cudzia stará

žena, no len čo si jej oči privykli na jasnočervené svetlo pre-
svitajúce pomedzi stromy, všimla si, že Neeve nebude oveľa
staršia ako jej mama, a tá nebola vôbec stará.

Vonku, kdesi ďaleko, zavýjali lovecké psy. Blue tie zvuky
dobre poznala. V jeseni usporadúval Lovecký klub z Aglion-
by každý víkend hon na líšky na koňoch s loveckými psami.
Blue rozumela tomu zbesilému zavýjaniu: psi zavetrili stopu.

„Ty si Maurina dcéra,“ ozvala sa Neeve a skôr, ako mohla
Blue odpovedať, dodala: „Tento rok sa zamiluješ.“

JEDEN

Na cintoríne bolo mrazivo už predtým, ako sa zjavili mŕtvi.

Každý rok prichádzala Blue s mamou na to isté miesto a každý rok tu bola zima. No tentoraz, keď pri sebe nemala Mauru, jej to tu pripadalo ešte mrazivejšie.

Bol 24. apríl, predvečer Dňa svätého Marka. Pre väčšinu ľudí to bol deň ako každý iný. Školy nemali prázdniny. Nerozdávali sa darčeky. Ľudia nechodili po uliciach v kostýmoch. Obchody nemali špeciálne výpredaje ani neponúkali ku Dňu svätého Marka pohľadnice. Ani v telke nedávali mimoriadne relácie, ktoré by bežali iba raz ročne, v tento deň. Nikto si neznačil 25. apríl do kalendára. Vlastne, väčšina živých ani netušila, že po svätom Markovi je pomenovaný konkrétny deň.

No mŕtvi si to pamätali.

Blue striasalo od zimy. Sediac na kamennom múriku sa v duchu utešovala, že tento rok aspoň, *aspoň* neprší.

Každý rok v predvečer Dňa svätého Marka sa Maura s Blue odviezli sem: k opustenému kostolíku, ktorý bol taký starý, že si už nikto nespomínal na jeho názov. Jeho ruiny ležali v údolí neďaleko Henrietty, obklopenom hustými lesmi, hoci od poriadnych kopcov bol vzdialený ešte niekoľko míľ. Zostali z neho už len vonkajšie múry; strecha a podlaha sa dávno, pradávno prepadli. To, čo sa ešte úplne nerozpadlo, sa ukrývalo pod živoriacim viničom a hnilobou zapáchajúcimi kríkmi. Kostolík bol obohnaný kamenným múrom a jedným otvorom v ňom bola zastrešená brána, do ktorej sa vošla

akurát rakva a jej nosiči. K dverám kostola viedol zachovalý chodník, zjavne imúnny voči burine.

„Ach,“ vzdychla si zavalitá, ale prekvapivo elegantná Neeve, ktorá sedela na múriku vedľa Blue. Tú opäť, rovnako ako keď videla Neeve prvý raz, zarazil pohľad na jej zvláštne pôvabné ruky. Bučľaté zápästia pokračovali do mäkkých, detských dlaní a chudých prstov s oválnymi nechtami.

„Ach,“ zamrmlala Neeve znovu. „Toto je tá noc.“

Presne takto to povedala: „Toto je tá *noc*,“ a len čo to vyslovila, Blue prebehli po chrbte zimomriavky. S matkou takto vartovali uplynulých desať predvečerov Dňa svätého Marka, ale dnešok bol iný.

Toto bola tá *noc*.

Tento rok vôbec prvý raz, z neznámeho dôvodu, poslala Maura na vartu Neeve miesto seba. Blue oslovila s tým, či by nešla tiež, ako zvyčajne, ale v skutočnosti to nebola otázka. Blue chodila odjakživa; išla by aj teraz. Nešlo o to, že by si robila na večer iné plány, no museli sa jej spýtať. Maura si ešte pred jej narodením zaumienila, že rozkazovať deťom je barbarské. Blue teda vyrastala obklopená otáznikmi s rozkazovacím podtónom.

Vystrela skrehnuté prsty a znovu ich zovrela do päste. Špičky jej bezprstových rukavíc sa párali. Podarilo sa jej ich upliesť minulý rok, ale už sa hrdili miernym brakovým šmrncom. Ak by nebola taká márnivá, pokojne si mohla dať nudné, ale teplučké rukavice, ktoré dostala na Vianoce. Ibaže ona *bola* márnivá, preto mala svoje rozpárané bezprsté rukavice, v ktorých bola rozhodne trendovejšia, ale aj uzimenejšia. Navyše ich okrem Neeve a mŕtvych nemal kto oceniť.

Aprílové dni v Henriette bývali jasné a počasie vlúdne. Prebúdajúce sa stromy začínali pučať a láskou pobláznené lienky sa vrhali do okeníc. Dnes však nie. Dnes sa vrátila zima.

Blue sa pozrela na hodinky. Bolo pár minút pred jedenástou. Staré legendy radia vartovať kostol o polnoci, ale mŕtvym hodiny nič nehovoria, najmä ak nesvieti ani mesiac.

Na rozdiel od Blue, ktorej silnou stránkou rozhodne nebola trepezlivosť, pôsobila Neeve na múriku starého kostola ako kráľovská socha: ruky zložené, členky prekrížené pod dlhou vlnenou sukňou. Blue, schúlená, nižšia a chudšia, pripomínala skôr nepokojný nevidomý chrlíč. Dnešná noc nebola určená jej obyčajným očiam. Bola to noc jasnovidcov, veštic, bosoriek a špiritistov.

Inými slovami, zvyšku jej rodiny.

Z ničoho nič sa Neeve ozvala do ticha: „Počuješ niečo?“ Oči sa jej leskli v tme.

„Nie,“ odvetila Blue, lebo nepočula nič. Ihneď jej však napadlo, či sa jej to nespýtala preto, lebo ona niečo *počula*.

Neeve na ňu hľadela rovnako ako z fotografií na svojej webovej stránke – s nadpozemsky prenikavým pohľadom, ktorý bol o pár sekúnd dlhší, než bolo príjemné. Pár dní po jej príchode to už Blue nevydržala a spomenula to pred Maurou. Obe sa tlačili v malej kúpeľni; Blue sa chystala do školy a Maura do práce.

Blue sa pokúšala upratať všetky rozlietané pramene svojich tmavých vlasov do miniatúrneho chvosta, keď z nej vyletelo: „Musí sa tak pozerať?“

Jej matka bola práve v sprche a na presklené dvere zahmlené od pary si kreslila akýsi obrazec. Prestala a rozosmiala sa. Cez dlhé pretínajúce sa čiary, ktoré nakreslila, presvitala jej nahá pokožka. „Och, tým je Neeve známa.“

Blue si pomyslela, že sú aj príjemnejšie veci, ktoré by mohli charakterizovať človeka.

Na cintoríne Neeve záhadne vyhlásila: „Toľko je toho počuť.“

Popravde, ani nie. V lete sa okolité úbočia ozývali bzučaním hmyzu, pískaním drozdov, havraním škriekaním na autá. No dnes večer bola priveľká zima, aby to prebudilo čokoľvek živé.

„Ja také veci nepočujem,“ zašomrala Blue, trochu prekvašená, že si to Neeve ešte nevšimla. V rodine, kde mali všetci jasnozrivé schopnosti, si Blue pripadala ako kukučie mláďa, ktoré nechápalo vzrušené rozhovory matky, tiet a sesterníc so svetom ukrytým pred ostatnými ľuďmi. Jediné, čo bolo výnimočné na nej, bolo čosi, čo vlastne sama nedokázala precítiť. „Počujem asi toľko, čo telefón, ktorým voláš. Ale znásobujem schopnosti iných.“

Neeve ešte stále neuhla pohľadom. „To preto Maura naliehala, aby si išla so mnou. Si s ňou aj pri jej seansách?“

Blue pri tej predstave striaslo. Väčšina klientov, ktorí vstúpili do domu na Fox Way 300, boli nešťastné ženy plné nádeje, že Maura v ich budúcnosti uvidí lásku a peniaze. Predstava, že by bola uväznená v takejto atmosfére, bola neznesiteľná. Blue si uvedomovala, že pre jej matku musela znamenať jej prítomnosť na seansách veľké pokušenie, lebo by to znásobilo jej jasnovidecké schopnosti. Keď bola menšia, nedokázala oceniť, ako zriedka ju Maura volala na veštenia, ale dnes, keď už chápala, aký vplyv má na nadanie iných, na ňu Maura svojím sebaovládaním urobila dojem.

„Nie, ak nejde o niečo dôležité,“ odvetila.

Neevin pohľad sa prehupol za tenkú hranicu medzi nepríjemným a strašidelným. „Mala by si byť na to hrdá, vieš? Znásobenie jasnozrivých schopností iných je vzácny a nevídaný dar.“

„Ale čo,“ odfrkla si Blue, ale nie nevrlo. Chcela, aby to vyznelo ako vtip. Mala predsa šesťnásť rokov na to, aby si zvykla na fakt, že nadprirodzeno jej nebolo súdené. Nechcela, aby si Neeve myslela, že pre to trpí nejakou krízou osobnosti. Potiahla za nitku trčiacu z rukavice.

„A máš kopec času na to, aby si si vypestovala vlastné jasnozrivé schopnosti,“ dodala Neeve. Pohľad mala čudne dychtivý.

Blue radšej mlčala. Nemala záujem predpovedať budúcnosť iným. Chcela si užívať a objavovať vlastnú budúcnosť.

Neeve konečne sklopila zrak. Prstom čosi lenivo písala do prachu na kameni medzi nimi. „Cestou do mesta som prechádzala okolo školy. Akadémie Aglionby. Tam chodíš?“

Blue pobavene vypúlila oči. Prirodzene, Neeve, ktorá nebola odtiaľto, to nemala odkiaľ vedieť. No mohla sa dovtípiť podľa masívnej kamennej vstupnej haly a parkoviska plného nemeckých áut, že nešlo o školu, ktorú by si mohli dovoliť.

„Je to chlapčenská škola. Pre synov politikov a ropných magnátov a pre,“ Blue zneistela uvažujúc, kto by ešte mohol byť dostatočne bohatý, aby poslal svoje deti na Aglionby, „synov mileniiek užívajúcich si nahrabané prachy.“

Neeve nadvihla obočie, ale stále sa sústredila na kameň.

„Vážne, sú to príšerní ľudia,“ pokračovala Blue. Apríl neprial chlapcom z Aglionby. Len čo sa oteplilo, vytiahli svoje kabriolety a kraťasy natoľko nevkusné, že by si ich na seba dali iba boháči. Cez týždeň nosili školské rovnošaty; kaki nohavice a svetrík s výstrihom do V so symbolom havrana. Identifikovať ich blížiac sa zástupy nebol problém. Havraní chlapci.

„Myslia si, že sú lepší ako my a že si za nimi ideme nohy polámať. Každý víkend sa spijú do nemoty a pri odchode z mesta presprejújú rozlúčkovú tabuľu pri ceste,“ rozohnila sa Blue.

Akadémia Aglionby bola hlavným dôvodom, prečo si Blue určila dve pravidlá: prvé – drž sa ďalej od chalanov, lebo sú samý problém. A druhé – drž sa ďalej od chalanov z Aglionby, lebo sú to zmrdi.

„Zdá sa, že si veľmi rozumná tínedžerka,“ poznamenala Neeve, čo Blue podráždilo, lebo sama dobre vedela, že je veľmi

rozumná tínedžerka. Keď máte málo peňazí ako jej rodina, začnete pristupovať k životu veľmi pragmaticky už od mala.

V upokojujúcom svite mesiaca takmer v splne si Blue všimla, čo Neeve nakreslila do prachu. „Čo je to? Aj mama to nakreslila,“ spýtala sa.

„Naozaj?“ začudovala sa Neeve. Obe si obzerali vzorec. Tri oblúkovité pretínajúce sa čiary pospájané do akéhosi trojuholníka. „Povedala ti, čo to je?“

„Nakreslila to na dvere od sprchy. Nepýtala som sa.“

„Mne sa to prisnilo,“ prezradila Neeve monotónnym hlasom, z ktorého Blue zamrazilo. „Chcela som vidieť, ako to vyzerá v skutočnosti.“ Dlaňou zmazala obrazec a prudko zdvihla svoju peknú ruku.

„Myslím, že prichádzajú,“ zašepkala.

Práve preto sem Blue s Neeve prišli. Každý rok sedávala Maura na múriku s kolenami pritiahnutými k brade, hľadela do prázdna a diktovala Blue mená. Pre Blue zostával cintorín prázdny, no pre Mauru sa zaplnil mŕtvymi. Nie už zomrelými, ale dušami, ktoré mali opustiť tento svet v nasledujúcich dvanástich mesiacoch. Blue mala zakaždým pocit, akoby počula iba polovicu konverzácie. Niektoré duše jej matka spoznala, no väčšinou sa musela k nim nakloniť a spýtať sa ich na meno. Maura jej raz vysvetlila, že ak by tam Blue nebola, nepresvedčila by ich, aby jej odpovedali – bez Blue by mŕtvi Mauru nevideli.

Blue sa nikdy nezunoval pocit, že je užitočná, ale občas si želala, aby sa to *užitočná* menej podobalo na *využitá*.

Vartovanie na cintoríne bolo dôležité pre jednu z najnevyčajnejších služieb, čo Maura poskytovala. Kým jej klienti žili v okolí, garantovala im, že ich upozorní, ak by mali oni či ich milovaní v nasledujúcich dvanástich mesiacoch zomrieť. Kto už by si nezaplatil za toto? Pravdupovediac: väčšina sveta, lebo len málo ľudí verí v nadprirodzené schopnosti.

„Vidíš niečo?“ zaujímala sa Blue. Na povzbudenie si pošúchala skrehnuté prsty a chopila sa zošita a pera odložených na múriku.

Neeve sa ani nepohla. „Práve sa mi niečo dotklo vlasov.“
Blue opäť striaslo. „Nieкто z nich?“

„Budúci mŕtvi musia kráčať cestou mŕtvych k bráne. Toto bude iná... duša privolaná tvojou energiou. Nepredpokladala som, že budeš mať takýto efekt,“ prehovorila chrapľavým hlasom.

Maura nikdy nespomínala *iných* mŕtvych, ktorých by Blue privolala. Možno ju nechcela vystrašiť. Alebo ich Maura nevidela – možno boli pre ňu skrytí rovnako ako pre Blue.

So znepokojením zaregistrovala, ako sa jej tváre dotkol ľahučký vánok, ktorý nadvihol aj Neevine kučery. Neviditeľné poslušné duše ešte stále živých ľudí bola jedna vec. Duchovia, ktorí sa nemuseli pridržať cesty mŕtvych, už boli čosi úplne iné.

„Sú...“ začala Blue.

„Kto ste? Robert Neuhmann,“ skočila jej do reči Neeve.
„Ako sa voláte? Ruth Vertová. Ako sa voláte? Frances Powell.“

Blue čmárala tak rýchlo, ako to len išlo, aby ju dohoniła. Mená si zapisovala foneticky tak, ako ich Neeve tlmočila. Z času na čas sa pozrela smerom k cestičke, či nezahliadne – *niečo*. Lenže ako vždy, videla iba prerastajúcu trávu, matne identifikovateľné duby a temný otvor v kostole, ktorý vítal neviditeľné duše.

Nič nepočula, nič nevidela. Žiadne stopy po mŕtvych, iba ich mená zapísané v zošite, čo držala.

Možno mala Neeve pravdu. Možno trpela miernou krízou osobnosti. Niekedy jej pripadalo nefér, že všetku mágiu a moc, ktorými oplývala jej rodina, zdedila Blue iba na papieri.

Aspoňže môžem byť toho súčasťou, pomyslela si trpkو, hoci si pripadala zainteresovaná asi ako slepecký pes. Pridržala si

zošit tesne, tesne pred nosom, aby v tej tme videla, čo píše. Pripadalo jej to ako súpis mien obľúbených pred sedemdesiatimi či osemdesiatimi rokmi: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Veľa priezvisk sa opakovalo. V údolí sídlilo niekoľko starých rozvetvených a vplyvných rodín.

Zrazu ju vytrhla zo zamyslenia zmena tónu Neevinho hlasu. Znel súcitnejšie.

„Ako sa voláš?“ spýtala sa. „Haló. Ako sa voláš?“ Ten konšternovaný pohľad k nej vôbec nesesedl. Vyzerala čudne. Blue sa pozrela doprostred cintorína, kam smeroval Neevin pohľad.

A zbadala postavu.

Srdce jej udrelo ako kladivo na hrudný kôš. No to búšenie jej hovorilo, že postava je stále tam. Tam, kde nemalo byť nič, bol muž.

„Vidím ho,“ hlesla Blue. „Neeve, ja ho vidím.“

Blue si odjakživa predstavovala, že procesia mŕtvych prebieha disciplinovane, ale tento duch sa bezcieľne a váhavo potuloval po cintoríne. Bol to mladý muž v nohaviciach a vo svetri s rozčuchanými vlasmi. Nebol celkom priesvitný, ale ani plne zhmotnený. Jeho postava bola mútna ako špinavá voda a črty mal neurčité. Nebolo na ňom nič, čo by sa dalo identifikovať, až na jeho mladosť.

Bol taký mladý – a to bolo na tom výjave najneznesiteľnejšie.

Kým ho Blue pozorovala, zastal a priložil si prsty k nosu a spánku. Bolo to také čudne živé gesto, až jej prišlo nevoľno. Zrazu sa zapotácal dopredu, akoby ho niekto postrčil.

„Zisti, ako sa volá,“ zasyčala Neeve. „Mne neodpovedá a musím sa sústrediť aj na ostatných!“

„Ja?“ zahabkala Blue, no ihneď sa zošuchla z múrika. Srdce jej bilo ani o život. Pripada si ako blázon, ale i tak sa ho spýtala: „Ako sa voláš?“

Zdalo sa, že ju nepočul. Bez akéhokoľvek náznaku, že by ju registroval, sa začal opäť hýbať, pomaličky a nerozhodne, smerom k vchodu do kostola.

Takto vyzerá naša cesta na druhý svet? uvažovala Blue. *Váhavé rozplynutie sa v ničote namiesto sebavedomého finále?*

Keď sa Neeve začala opäť pýtať na meno ostatných, Blue sa vybrala k zatúlanej duši.

„Kto si?“ zvolala na neho z bezpečnej vzdialenosti, keď si hlavu zložil do dlaní. Jeho postava nemala ostré obrysy a už videla, že ani jeho tvár. Nebolo na ňom nič, čo by jeho výzor robilo ľudským, ale aj tak v ňom videla mladíka. Niečo jej hoverilo, čo má pred očami, aj keď to vlastne pred očami nemala.

Necítila žiadne vytrženie z toho, že ho vidí, ako pôvodne predpokladala. Hlavou jej vírilo iba jediné: *Do roka bude mŕtvy. Ako to Maura zniesla?*

Blue podišla bližšie. Už bola tak blízko, že keď sa opäť pohol vpred, mohla sa ho dotknúť. No on ju stále neregistroval.

Takto blízko neho jej mrzli končeky prstov. Jej srdce zamrzalo. Neviditeľné duše bez vlastného tepla z nej sali energiu, až jej naskakovala husia koža.

Mladík zastal na prahu kostola a Blue vedela, jednoducho vedela, že ak vkročí dnu, príde o jedinú šancu zistiť jeho meno.

„Prosím,“ povedala nežnejšie ako predtým. Načiahla sa a dotkla sa jeho nehmotného svetra. Zalial ju chlad a číra hrôza. Snažila sa upokojiť tým, čo do nej vtĺkali od malička: Duše čerpajú energiu zo svojho okolia. To, čo práve cítila, bola iba jeho snaha zostať tu vďaka jej energii.

Aj tak ju to vydesilo.

„Prezradíš mi svoje meno?“ šepľala opatrne.

Otočil sa k nej a ona si v šoku uvedomila, že má na sebe rovnošatu z Aglionby.

„Gansej,“ hlesol ticho, no nie šeptom. Bol to skutočný hlas, ktorý k nej doľahol odkiaľsi zďaleka.